

HÁTBORZONGATÓAN VALÓSÁGOS ABSZURD VÍGJÁTÉK A PESTI MAGYAR SZÍNHÁZBAN

Jelentős nap lesz március 26-a a Pesti Magyar Színház életében. A népszerű teátrum ismét merész vállalkozásba kezdett. A Sinkovits Stúdiószínpadon megálmodták és létrehozták a Kolpert úr című abszurd vígjátékot, amely egy újabb izgalmas állomása a hosszú éveikig főként konzervatív darabokat játszó intézmény megújulási törekvéseinek.

Az előadás során percről percre, fokozatosan bontható ki előttünk egy olyan élethelyzet, amely sajnálatos módon nem is annyira abszurd, mint amennyire annak kéne, hogy legyen. Ha bekapszoljuk a híradót, borzongatóan gyakoriak a különös kegyetlenséggel elköve-

irigylésre méltó körülmények között éli nagyvárosi életét, ön maga számára mégis üresnek látszik a világ? Ha ingerküszöbét már régen nem tudja átlépni a mindenfélől rázúduló figyelemfelkeltő információáradat? Marad a játék. Az egyetlen lehetséges szabadulás a belső úrtól. A kérdés csak

az, hogy hol van a határa?

A darabról a két főszereplő művésznővel, Benkő Nórával és Ruttkay Laurával beszélgettem, partnereik: Fillár István, Bede Fazekas Szabolcs és Rancsó Dezső.

Szerinted mi a darab mondanivalója?

B. N.: Valójában Ralf, a káoszkutató (Bede Fazekas Szabolcs) mondja ki a darab filozófiáját. Eszerint a régi időkben volt egyfajta rendszer, amibe az ember beleszületett, és amely szabályozta az életét. Amikor ez megszűnik, elveszítjük azokat a fogódzókat, amelyek biztos mederben

tartották az életünket és káosz jön létre a világban és a fejekben is. Eltorzulnak az erkölcsi értékek. A káoszkutató tulajdonképpen ennek a folyamatát vizsgálja a szemünk előtt.

R. L.: A fogyasztói társadalomban, amiben élünk, az

ember folyamatosan arra törekszik, hogy kielégítse a vágyait. Különböző dolgok megszerzése és birtoklása által ezt ideig-óráig el is érheti, de egyszer csak rájön, hogy elfogytak azok a célok, amelyekért érdemes élni. Ilyenkor rátör a magány, úgy érzi, egyedül van a világban. A darab tükröt tart elénk, hogy lássuk, milyen irányba halad a világ, és elég sokkoló módon felhívja a figyelmünket arra, hogy próbáljunk meg igazi értékeket keresni az életben.

Az általad megformált karakternek mi a funkciója, hogyan jellemeznéd az alakját?

B. N.: Edith és Bastian (Fillár István) látszólag normális életet élő pár, akik az elfogadott társadalmi normák szerint élnek, valójában azonban a végletekig frusztráltak és boldogtalanok. Edith karaktere tulajdonképpen arra keresi a választ, hogy ki lehet-e törni abból az életből, amelyet mindaddig élt, és mi történik, ha felrúgja a szabályokat, semmi beveszi a normákat. Mi történik akkor, amikor mindent szabad?

R. L.: Sarah olyan szerepet tölt be káoszkutató párja mellett, mint bűvész mellett a csinos segédje. Segíti

tett gyilkosságokról szóló híradások. Szinte felfoghatatlan, mi motiválhat ilyen tette emberek. A Sipos Imre által rendezett Kolpert úr a kezünket fogva egy ilyen helyzet kellős közepébe vezet bennünket. Mi történik az emberrel, ha már úgy érzi, nem történhet vele semmi? Ha a külvilág szerint

a kísérletet. Sarah feladata, hogy az orránál fogva vezesse, manipulálja a másik párt, és velük együtt a nézőtérén ülőket is.

Színészként mennyire jelentett számadra kihívást a darab?

B. N.: Nagyon érdekes a darab dramaturgiája, az, hogy minidig történet valami, amire a nézők nem számíthatnak. Ez egy abszurd vígjáték, azaz a cselekménye valóságos történetekkel indul, majd az események összjátéka által átcsap abszurdba. Őt szereplője van az előadásnak, és ebből négyen az első perctől az utolsóig a színpadon vagyunk. Ez jelentős próbatétel mindannyiunknak, hiszen nagy mértékben egymásra vagyunk utalva. Olyanok vagyunk, mint az akrobaták. Ha egyikünk hibázik, leejti a másikat.

R. L.: Amellett, hogy a kis létszám miatt tényleg fokozott koncentrációt igényel a játék, az is hatalmas feladat, hogy a komoly mondanivaló és a nem túl vidám cselekmény ellenére arra kell törekednünk, hogy humoros legyen az előadás. Az, hogy az este folyamán jól szórakozzanak a nézők éppen annyira fontos, mint az, hogy utána, ha hazamentek továbbgondolják a látottakat. Talán éppen ezt segíti az abszurd jellege, hogy vígjátékba hajló elemekkel tállja azt, ami nagyon is valóságos lehetőségként lebeg a fejünk felett.

